

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

ITÁLIE 2004 - IMOLA

Imola - závody Formule 1

Den první: pátek 23.4.2004, Teplice CZ
Teplota 16°C, tachometr: 14 801 km, Ujeto: 777 km

Letos jsme se rozhodli, že se konečně vydáme do Itálie na formule, kam se chystáme už nějaký ten rok, ale nikdy to nevyšlo. Z práce jsme šli o něco dřív, abychom do večera dojeli někam do Alp. Jedeme spolu s kamarádem Petrem. Přišel nafasovaný přesně ve 13h, jak jsme se domluvili. A chvíli před půl třetí vyjíždíme od baráku. Jedeme na Prahu a pak na Č. Budějovice. Je celkem slušné počasí a tak to jde. Míříme si to na Č. Krumlov a přes Dolní Hradiště přejíždíme po 15h. Hned na první pumpě za hranicemi kupujeme dálniční známku za 10 euro a pokračujeme dál, je docela dost hodin. Pokračujeme po silnici č.125 směrem na Linz, tady najíždíme na dálnici E55 a jedeme až na Villach. Cestou několikrát stavíme, Petr na kouřovou a zase pokračujeme dál. Villach projíždíme po 18h, Tady už je jasno, I když v Alpách bylo také krásně. Je něco přes 20°C. Tak a už jsme v Itálii, projíždíme Tarvisio po dálnici E55, projíždíme několika tunely a na sjezdu v Udinese odbočujeme na silnici č.13, která vede do Gemony d Friulli. Tady je můj oblíbený kemp Ai Pioppi, a tak míříme rovnou tam. Začíná se šerit a máme tedy dost málo času na to postavit stan. Je 19:30h, jdeme se zapsat do recepcce a za chvíli už stavíme stan. Už je tma, a my zápasíme se stanem, protože jsme si půjčili od našich větších a nevíme pořádně jak na něj. Asi po půl hodině ovšem stojí, nejsme žádný běčka. Vaříme polévku, jíme a okolo 22h, jdeme spát.

Den druhý: sobota 24.4.2004, kemp Ai Pioppi, I
Teplota : 17°C, tachometr: 15 578 km, Ujeto: 284 km

Vstáváme okolo 7h, je jasno, fouká docela studený vítr a tak se oblékáme do teplejších věcí. Snídáme horký čaj a nějaké ty zasobičky sušenek co máme. Balíme stan, docela do něj táhlo, skrz předsň, zlatý můj malinký. Před 10h, jdeme platit a vyrážíme dál na cestu. Dnes se chceme podívat do Venezie, Petr tam ještě nebyl. Už začíná být tepleji a stačí nám pouhé tričko. Jedeme po silnici č.13 směrem na Údine a pokračujeme na Pordenone. Dávno jsme za Alpami a slunce dává najevo svou sílu. Je teplo 27°C. Voní rozkvetlé jablono a v korytech řek zurčí voda, která tam v létě už není. Projíždíme Conegliano, Treviso a míříme si to do Mestre. Opouštíme průmyslovou zónu Mestre a vjíždíme na most, spojující tyto dvě města. Venezie jako kdykoliv jindy plná aut, turistů a autobusů. Zajíždíme do přístavu, chceme se zeptat na nějaké informace o trajektech, ale strážný nám říká, že tato společnost už má dneska zavřeno. Tak až jindy, odjíždíme. Jedeme hledat místo na zaparkování. Na parkovišti vedle autobusového nádraží je plno, tak to jdeme zkusit do podzemních, patřící k hotelům. Všechny stojí od 17 -20 euro na 24h, je jedno jestli tu chcete být do rána nebo dvě hodiny, zaplatíte plnou taxu. V jednom průjezdu je cena nižší a tak tam zajíždíme, ale když vidíme, že je totálně plno, jsme jaksi zmatení. Přichází k nám majitelka, možná jen provozovatelka a říká nám ať jí dáme klíče od auta a jdeme si za zábavou, že až někdo odjede, tak zaparkuje na jeho místo naším autem. Chápete to? Zkrátka mám nechat svoje auto, naložený svýma věcmi na příjezdové cestě, předat jí klíčky a odejít, ona si s ním pak popojede kam bude potřebovat. Tak to jsem tedy ještě nezažil, odjíždíme a jedem to zkusit ještě jinam, ale s cenami je to všude stejné. Vracíme se tedy zpět na most, že zajedeme někam do Mestre, ale všimli jsme si, že u sjezdu k přístavu je malé parkoviště, kde jsou tak dvě auta, tak zajíždíme. Chtějí 14 euro, také na 24h. Zůstáváme tady, lepší to nikde nebude a než něco hledat v Mestre... Bereme foto, kameru a vyrážíme známými uličkami na slavné náměstí. Přecházíme první kanál, lidí je tu žalostně málo, což je neuvěřitelná paráda. S nikým se nestrákáte v úzkých uličkách a do výloh obchodů můžete koukat jak dlouho chcete. Gondoliéři lákají na své plavidla, ale ještě šetří své hlasivky na hlavní sezonu, a tak

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

lapených také není příliš. Procházíme náměstíčka, mostíky mezi kanály, prohlížíme kostely, Petr fotí jak zběsilej. U kostela sv.Giacomo, nás odchytává nějaký místní elegant, ať přispějeme podpisem a jakoukoliv částkou na boj proti drogám. Tak se zvětňujeme do italské petice a chvilku klábosíme. Na drogy nepřispíváme u nás natož jinde, tak odcházíme bez příspěvku. U kanálu Grande jsme jako vždy jako ohromení, spousta gondol, lodě přepravující obyvatele Venezie do různých částí města, jedna restaurace vedle druhé, úžasně vonící kuchyně, nádhera. Kolem 15h, jsme na náměstí sv.Petra, kocháme se, jdeme do basiliky, nesmíte tam s batohem. Až tam budete, jděte se podívat dovnitř, neprohloupíte. Samozřejmě jdeme ještě k "Mostu vzdechů". Je to malý most, vysoko nad ostatními, který spojuje budovu basy se starým soudem. Přes něj kdysi chodili odsuzenci na smrt v poutech do svých cel. Vzdechů proto, že spousta jich jistě nebyla zase až tak smířená se svým osudem. Most na kterém se stojí dnes, a díváte se na most vzdechů, se jmenuje "Most nářků", to proto, že na něm stály ženy a milenky odsouzených a v nářcích hořekovali nad osudem svých milých. Vyhládlo nám a tak si kupujeme pizzu a zmrzlinu a pomalu se šineme zpět k autu. V 17h, odjíždíme z Venezie zase o kousek níž na jih. Přespíme někde u Raveny, zítra dojedeme přímo do Imoly, jenom ten kousek. Volá Giancarlo, že se zítra uvidíme v Imole. Skvělé, tak se těšíme. Po č.309 jedem na Chiogga, Mesola a Pomposa. Odbočujeme do Lido di Pomposa, víme že je tu velký a celkem slušný kemp. Je teplo a slunečno, 18:30h. Zapisujeme se v recepci a jedeme si vyhlédnout nějaké místo. Stavíme stan, dneska už to jde líp než včera, ale dneska nestavíme předsín, chceme teplíčko. Okolo nás jsou samý Italové, tento víkend totiž začíná sezona a oni přijíždějí připravit po zimě své kampy na léto. Povídáme si s jedněmi blízko nás, protože jsme nějak špatně zaparkovali auto, ne nějak, ale úplně, na příjezdovou cestu mezi parcelami. Jak si tak povídáme začíná nějak foukat a nebe se zatáhlo. Silně se ochladilo a jako když cvaknete vypínačem začalo funět, tak, že se ohýbali stromy skoro do 45° úhlu. Petr stále opakuje, z toho něco bude, něco přijde. Já mu na to říkám: "buď ticho, jsme v Itálii". A ono stále přidávalo. Začalo pršet. Petr vědecky, "já to říkal!". Najednou z ničeho nic přímo před naším stanem, se vyvrátil strom. Spadl přes asfaltku, směrem k našemu stanu. Okamžitě přeparkovávám auto, protože strom pod kterým momentálně stojím se podivně kymácí. Téměř okamžitě se začalo s odklizením, správce kempu, přijel na ještěrce s motorovkou a začali řezat spadlou olivu. Mezitím se zlomil další strom o kousek dál a téměř vzápětí se vyvrátil další strom a skácel se opět směrem k nám. Nikomu se nic nestalo, nic se nerozbilo. Neustále se střídali přívaly deště s téměř ohlušujícím větrem. Předpověď říká na zítřek slunečno a tak nás sousedé uklidňují, že Schumacher jistě vyhraje a my nebudeme moknout. Vše začalo po 19h, teď je 22h a nic se nemá ke konci. Náš stan stále odolává náporu větru, dokonce jsme ho přivázali ze dvou stran lanem, který nám půjčili sousedé. Jsou i tak milý, že nám nabídli ať se u nich schováme pod střechou před deštěm, který vůbec neustává. Začínají se ozývat naše žaludky a tak se vydáváme na cestu do nedaleké restaurace na mořském pobřeží, běžíme do auta a jedeme. Za několik minut jsme na místě, ale dešť snad nemíní nikdy přestat. Po silnici se valí spousta vody, ani se nám nechce z auta, protože to jsou vážně přívaly. Běžíme s Petrem z auta tak 20m k restauraci. I tak jsme totálně promočení. Číšník z restaurace zrovna vyhání vodu s předsálí a jak nás viděl, jde nám vstříc. Ptáme se ho jestli je otevřeno a jestli mají nějaké volné místo. Uvedl nás dovnitř a posadil k jednomu ze stolů. Zeje to tu prázdnou. Objednáváme si vínečko a ládujeme se horkou, výbornou pizzou. Asi po 2 hodinách se odebíráme k odchodu, to už je tu veselo. Někáká rodinka tu má shromáždění. Dešť pomalu ustává a tak snad stan vydržel, i když ten vítr je dost silnej. Jsme zpátky v kempu a stan stojí, je suchý, spacáky uvnitř také. Všude na silnicích je spousta vody, nedá se dojíti ani do koupelny, aniž by jste si nabrali do bot. Trávníky jsou také pod vodou, takže každý krok čvachtá. Lezeme do stanu, všude okolo je ticho a tak jdeme také spát. Kolem 1h ráno, dešť i vítr ustává a tak se spí celkem klidně.

Den třetí : neděle 25.4.2004, kemp Tre moschetieri, Lido di Pomposa, I
Teplota : 20°C, tachometr: 15 862 km, Ujeto: 148 km

Ráno vstáváme do slunečného a teplého dne. Je něco po 8h. Všude je spoušť. Spadlé stromy, některé již rozřezané, ale několik jich i přibýlo. Jdeme se podívat k moři a cestou vidíme dost polámaných větví, rozházených a vysypaných popelnic. Moře je docela klidné a je náramně čisté. Ovšem pláž je plná vyplavených mušlí, krabů, chaluh, ale i toho co moře nepatří. Třeba pet láhve, květináče a spousta igelitů. Chvilí tady tak bloumáme a pak se vracíme ke stanu. Už tu začíná být živo, lidé vstávají. Leze slunce už i k našemu stanu a tak sušíme stan a celtu co jsme měli ještě pro jistotu přes stan. Vracíme půjčené lano, pomalu balíme, něco málo snídáme a po 10h vyrážíme z kempu. Vracíme se na silnici č. 16, a pokračujeme na dálnici A14, pak sjíždíme na dálnici E45, přímo do Imoly. Asi 3km před sjezdem na Imolu se začíná provoz silně zhušťovat až se naprosto zastavil. Krokem postupujeme kupředu. Trvá to zhruba 45 minut než jsme dojeli ke sjezdu. Tady je spousta policistů, kteří hlídají provoz. Ze všech možných směrů přijíždějí kolony aut a motorek a tak si umíte představit

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

ten chaos. Jsem tak 4-5 aut od budky s mýtným, když nějaký magor drc, velice nedočkavý a skočil mi na nárazník, našťastí se nic nestalo, ani škrábnutí. Ital se tvářil jako já nic já muzikant, idiot. Platíme mýtné a pokračujeme v cestě. Jsme uprostřed města, nevíme kam jet, ale kolony aut nás navádějí samy. Po chvíli vidíme nápisy okruh a tak jedeme. Přijíždíme k parkovišti. Teda je to louka u nějaké školy. Platíme 9 euro a vyrážíme k okruhu. Jdeme asi tak 2-3 km, v davu lidí, spousta fanoušků v červeném, těch několik v šedivém jsou středem posměšků. Docházíme k bráně. Ptáme na lístky do Tortosy, což je označení pro travnatou tribunu v docela pěkné zatáčce. Jenže tam už lístky nejsou a tak nám říká kam máme jít a zkusit štěstí, někam do areálu. Dobrá, tak jdeme. Všude je spousta lidí, hledáme nějaké místo, ale je to dost špatné. Tahle dráha je městská, vede skrz park, všude je dvojité pletivo nebo zeď. Je hodinu před startem a tak i tam kam by se dalo vylézt a bylo by pěkně vidět, je obsazeno, tak obcházíme skoro polovinu trati až jsme došli k cílové rovince. Tady za hlavní tribunu jsou makety formulí pro turisty, za těžké prachy se můžou projet na trenažéru. Všude kolem se válejí na zemi spousta plakátů s Mc Clarenem, žádný Ferrari. Jdeme ještě kousek podél pletiva u cílové rovinky a nacházíme celkem pěkné místo s viditelností na dráhu i velkou televizi. Závod začíná. Kotel fanoušků vře. Červená září do dálí. Závod je plný emocí i napětí. Je to naprosto odlišné, když sedíte doma v klídku u televize. Po závodě se všichni ženou na závodní dráhu a běží směrem ke stupínkům vítězům. Bude na něm stát opět náš Michael. Při znění italské hymny zpívají všichni. Je to paráda. Pomalu se přesouváme k východu, lidí je tu opravdu spousta jdeme krok sun krok, skoro 3 hodiny. Až na hlavní silnici, už nedaleko auta se nápor uvolnil a my můžeme přidat do kroku. Několikrát volal Giancarlo, ale v tom mumraji telefon nebyl ani slyšet. Čeká na nás s Patrizií u mýta. Tak to je teda dobrý, v téhle zácpě tam budeme tak za hodinu. Zařadili jsme se do provozu a jedeme. Policajti nechali průjezdné pouze dvě silnice, ostatní uzavřeli a tak je provoz ještě pomalejší. Giancarlo neustále volá, kde jsme a jak dlouho to bude trvat. Sami jsme nervosní, že to tak dlouho trvá. Už je skoro 18h, a my nejsme zdaleka na konci města. Opět telefon, je to hrozné. Kolem 18:30h, jsme na mýtu. Giancarlo s Patrizií tu chudáci čekají od 14h, my jsme se sem dostali až teď před 19h. Našli jsme se za mýtem a konečně se setkáváme. Ze setkání toho tedy moc nebylo, protože, jdou do práce a před sebou mají 150 km cesty domů. Tak asi půl hodiny si povídáme na pumpě a loučíme se. Protože je dost hodin i pro nás, tak měníme plány. Původně jsme chtěli jet do Alp, do kempu Ai Pioppi, abychom toho měli zítra míň, ale teď už tam do 22h nedojedeme. Jedem tedy zase k pobřeží, a balíme to v kempu poblíž Raveny, v městečku Marina Romea, kemp Romea. Jdeme se zapsat do recepce, nikdo tu není, sezona teprve začíná. Dovídáme se od recepční, že včera se nad pobřežím přehnala bouře o síle tornáda. Tak to není divu, že náš stan trpěl a padaly stromy. Stavíme stan, děláme večeři a brzy je tma. Probíráme zážitky dnešního dne a ty jsou fakt silné. Spát jdeme kolem půlnoci.

Den čtvrtý: pondělí 26.4.2004, kemp Pomposa, Marina Romea, I
Teplota : 20°C, tachometr: 16 010 km, Ujeto 1014 km

Vstáváme brzy, snídáme, balíme, platíme kemp a jdeme se podívat k moři. Fouká docela studený vítr, ale moře je krásně čisté. Petr našel na pláži bambus v průměru tak 8-10cm a dlouhý něco přes metr, pěkný kousek, asi jej vyplavilo moře. Sbíráme mušle, pláž je celá bílá, jak je jimi posetá po té včerejší bouři. Chvilí se tu potulujeme a nastavujeme tváře slunci, které začíná nabírat na síle, po chvíli jdeme zpět. Kolem 9h, odjíždíme a vydáváme se na cestu domů. Jedeme po silnici č. 16, směrem na Chioggu, odbočujeme směrem na Padovu, pak na dálnici E70 na Veronu. Jedeme po dálnici E 45 přes Rovereto. Nyní jedeme po dálnici A 22 na Trento a Bolzano. Projíždíme hranice, je slunečno, ale chladno. Vrcholky hor mají bílé čepice. Projíždíme Sterzing-Vipiteno a najíždíme na silnici mimo dálnici, máme čas a je zbytečné platit Brenner. Za chvíli jsme v Innsbrucku a přes Mittenvald, č.2 na GAPA. Za GAPA najíždíme na dálnici E 533 na Mnichov a pak už klasicky na Regensburg, Mitterteich a Cheb. Za hranicemi dostáváme šok, je vidět samá šlapka, trpaslíci a díry v silnici nás dokonale přesvědčili, že jsme v Česku. Po karlovarské silnici dojíždíme do Teplíc a okolo 22h jsme doma. Cesta byla dobrá, ale máme toho dost.

Konečný stav tachometru: 17 024km.Celkem jsme ujeli 2223 km.